

NA CARABELA DOS DESEXOS

-Cantata-

RELATOR (Tenor):

Entre as parábolas dos astros
e a lumieira que a lúa abriga.
Entre a neve abenzoado
remuíña A SABEDORÍA.

Coas pedriñas de sarabia
fixo berce noso Señor,
cos pelouriños de neve
almofada e cobertor,
e pillou cara a BEGONTE
sobre o furacán virador.

.....

Pasaron as brancas cegoñas de nimbos e surada
acariñando as falopas de neve vestida
e as ás esponxosas das nubes estiradas
co pico atravesado bambeando o fardelo,
troupeleando sons inintelixibeis de peteiro acaroado.

Loamiñeiras pousantes do neno.
Adobíos do calado no descendemento.
Charramandeiros capizos nas feitucas tempas.
Caramuxos nas orellas, bígaros os ollos,
caletre egrexio o pensamento.

O altor do ceo, a ancheza da terra
non o arredou.
A cova do abismo, o vento galgueiro
non o atordou
porque traía risoños de resol,
doas de luz, corrullos de primor,
grilandas de marmelo, niscalos en flor...

Ao chegar ao Centro Cultural
das searas de begonte sente aneio
e por pallas secas caneta trocou
facendo mudanza do barrelo de xeo.

Convocou a toda A CHAIRA,
ben oiredes o que clamou:

XESÚS (Mezzosoprano):

“Chairegos todos, dun a outro confín,
dende Meira ata Guitiriz,
desde Begonte até Abadín.
Vinde saber a verdade.
Vinde ao NENO adorar”.

“Pegureiros de Romariz,
zapateiros de Muimenta
e de Outeiro pescantíns.
De Bonxe os pucareiros
e as trapeiras do Buriz.

Dende Ramil os zoqueiros
e os canteiros de Goiriz.

Leiteiros da Pastoriza,
cordeleiros de Sanfiz.

De San Simón os queixeiros
e zoqueiros de Ramil,
de Xermade cazadores,
carreteiros de Mondriz”.

“Vinde todos axiña e quedádevos aquí
con esta luz temesiña de decembro feridor
nestes días malpocados pola laceira do sol
e fagamos un coro para laudar al SEÑOR
repenicando pandeiros
e tañendo os punteiros
da nosa gaita de fol”.

CORO:

“Señor Principal, Meniño do ceo.
Dende o BELÉN DE BEGONTE sírvete dicirnos:
se hai salmos apocalípticos,
ou vagallóns na tempestade deste mar”.

XESÚS (Mezzosoprano):

As buguinas dos abrentes serán azuis,
e a temperanza dos desexos verase colmada
cando a roibén do crepúsculo aboie verdades,
e a ardora fosforeza nos corazóns a miña luz
embarcada na carabela dos desexos,
e escache nas escumas da bondade
que se rizan nas ondas mergulladas no alén”.